

HOE GERAAK JE AAN

EEN LIEF?

*En andere lastige
levensvragen*

Tyron Van Hee

HOE GERAAK JE AAN EEN LIEF?	13
Het begint met een kus.	
De eerste kus, en hoe dat gaat.	15
Verleiding, het echte werk.	32
De grote groene kool, hoe het eigenlijk allemaal werkt.	36
Kortetermijnstrategieën en hun lange staart.	47
En nu de wijde wereld in...	49
Toegepaste evolutieleer voor op date.	54
De noodprocedure.	57
De factor verliefdheid.	59
Over seks.	66
Hoe hou je een lief?	67
Hoe maak je het uit?	70
Liefdesverdriet.	74
Willens nillens toch het verkeerde lief.	76
VADER, WAAROM LEVEN WIJ?	81
Het punt van het leven, deel een: al wat je denkt ben je zelf.	84
Het punt van het leven, deel twee: jij in de groep.	88
Het punt van het leven, deel drie: het GROTE spel. De aandrang om uit te blinken.	104
De diepe crisis.	124
VADER, WAAROM WERKEN WIJ?	131
Over geld.	133
De levens, de vaders, de auto's.	169
Op het einde.	202

Ik ben vader,
en als vader wil ik je zeggen:

Zet je schrap.
Alles zal veranderen.

Dingen waarvan je nu nog denkt ze volledig te begrijpen,
zullen onbegrijpelijk ingewikkeld worden.

Dat zal heel verwarrend zijn, en het fenomeen zal zich
de rest van je leven blijven herhalen, alleen: tussen je vijf-
tiende en je vijftiende zal het hard gaan.

Heel hard.

De wereld zal openbarsten, chaotisch en instabiel. Dat zou
niet mogen verbazen. Bedenk dat je er twaalf jaar over ge-
daan hebt om van je wieg, via de woonkamer uiteindelijk
de verste hoeken van de tuin te verkennen. In de volgende
twaalf jaar zal je de hele planeet rondgaan. Dat is de schaal
waarover we spreken.

Als vader kan ik je verzekeren: de planeet, met alles erop
en eraan, is een groot, complex ding.

Tegelijkertijd verandert heel je lijf.

Je hebt het al vaak gehoord, maar wat er met je lichaam
te gebeuren staat hou je niet voor mogelijk.

Tussen je vijftiende en je vijftiende leef je in een
waas van hormonale zelfvergiftiging. Je lichaam produ-
ceert zoveel van het spul dat het je gestel zelf verandert.

Het verandert wat je voelt, en hoe je het voelt. Hormonen
doen je krabben en bijten.

Ze maken je jaloersser dan je ooit voor mogelijk hield.

Ze laten je groeien en ze maken je sterk.

Ze maken je gek van wellust.

Zomaar. Midden in je dag.

Hormonen maken je overmoedig, en ambitieus, ze zijn de brandstof van de menselijke vooruitgang, en ze zijn de drijfveer van onze ondergang.

Ze zijn heerlijk en ze maken je kapot.

Gelukkig zakken de hormonale niveaus naar een werkbaar niveau op een bepaald moment, later in je leven, als je ouder wordt.

Als vader voel ik de aandrang om verhalen en wijsheden door te geven.

Ik ben het voorlopige einde van een bijna oneindige ketting van vaders, allemaal hopen dat hun kinderen het een klein beetje beter zouden hebben dan zichzelf.

Mogelijks is dat het punt van het vader zijn.

Met mijn verhalen en geschiedenissen wil ik je iets vertellen over wat ik geleerd heb.

Ik tracht eerlijk te zijn, maar onthoud dat geschiedenis achteraf wordt gemaakt.

Als je midden in de dagelijkse turbulentie van het leven staat, zijn hoofdzaak en bijzaak nauwelijks te onderscheiden.

Of je dus langs een historisch spilmoment gestrompeld bent, of net een emotioneel kantelpunt van je leven mee maakte, zal je pas later weten.

Veel later.

Een verhaal stolt langzaam.

Goede geschiedenis begint tien of twintig jaar na de feiten.

Dan pas kan je er een lijn in leggen.

Dan pas ken je zelf betekenis toe aan bepaalde gebeurtenissen.

Achteraf dus.

Zo een gestold vaderlijk verhaal aanhoren is vaak intimiderend. Alles lijkt te kloppen, alles lijkt te leiden naar succes. Zelfs de tegenslagen.

Halfweg mijn leven aangekomen wil ik dat corrigeren. De worsteling tonen, de onzekerheid en de eenzaamheid. Het gestolde verhaal weer openbreken.

Ik ben vader en als vader geef ik dingen door waarvan ik zelf niet altijd meer weet vanwaar ze komen. Verhalen, trauma's, successen en drama's van generaties geleden. Sommige verhalen werden me als ware parabels zo vaak verteld dat het voelt alsof ik ze zelf heb beleefd.

Andere werden me subtieler doorgegeven. Ze sluimeren in mijn onderbewustzijn.

In 1944 had je overgrootmoeder beide ouders verloren. Ze stond op straat met de kleren die ze aanhad en een deken als enige bezit.

Het was de aanleiding voor een levenslang armoedetrauma dat werd doorgegeven aan je grootmoeder, en voor een stuk aan mij.

Er is zeker ook een stukje van bij jou terechtgekomen.

Het is drie generaties geleden, maar nu weet je tenminste waar het vandaan komt.

Zo zijn er nog een paar gebeurtenissen waar je eigenlijk van zou moeten weten.

Als je dus wil weten wat jou gemaakt heeft, moet je weten wat mij gemaakt heeft.

Daarom laat ik je weten hoe ik zin geef aan de wereld en aan de mensheid.

Vader weet waarom je moet werken, vader weet ook waarom je leeft, maar vooral: vader weet hoe je aan een lief geraakt.

DEEL 1

HOE GERAAK JE AAN EEN LIEF?

Op een bepaald moment zal je een lief willen. Dat wil bijna iedereen. Het zit diep in de onderbewuste instinctieve lagen van je persoonlijkheid. Noem het dus niet te snel sociale dwang of groepsdruk. De behoefte aan een lief is veel ouder dan wat jij je kan voorstellen. Het is ouder dan je bewustzijn zelf.

Dat wil niet zeggen dat het vanzelf gaat. Meer nog, het is heel moeilijk en het is iets wat je moet leren.

Dat was vroeger zo, dat is nu zo.

Toen vader nog een jongeman was, waren er uiteraard geen smartphones, geen sociale media en nauwelijks computers.

De samenleving is veranderd.

Dat is zo.

Echter, als vader kan ik je garanderen: de menselijke geest is niet gewijzigd, niet in de voorbije tien jaar, niet in de voorbije honderd jaar, en ook niet in de voorbije duizend jaar.

Een smartphone verandert daar niets aan.

Het begint met een kus. De eerste kus, en hoe dat gaat.

Laat je niets wijsmaken. Eerste kussen verlopen niet als in de film. Je weet wel, ze kijken elkaar onverschrokken en dodelijk verliefd in de ogen, ze buigen zachtjes naar elkaar toe, en wat volgt is de perfecte kus. Zo heeft het nooit gewerkt. De werkelijkheid gaat gepaard met een bijna dodelijke hoeveelheid adrenaline. Denk niet dat je zeker zal zijn van je stuk. Vader rammelde zowat uit elkaar van de stress.

Zo een eerste kus is een goede start, maar er gaat heel wat aan vooraf. Voor de kus komen de blikken. Mensen die elkaar aantrekkelijk vinden kijken naar elkaar. Niet opvallend. Nooit opvallend! Integendeel, meestal doet iedereen zoveel mogelijk alsof er niets aan de hand is.

Er is ook nog niet zoveel aan de hand. Het is een subtiel spel van ingewikkelde sociale interactie en nauwelijks waar te nemen variaties op de gewone omgang.

Na de steelse blikken komen de aanrakingen, speelse aanrakingen. Aanrakingen die min of meer toevallig gebeuren. Per ongeluk knie tegen knie op de trein. Per ongeluk in de gang schouder tegen schouder. Toevallig tegen elkaar in slaap vallen op de bus. Allemaal dingen waarvan je kan ontkennen dat ze iets betekenen. Maar tel al die toevalligheden bij elkaar op, en stel vast dat er toch stilaan iets aan de hand is. Soms zal je dat zelf niet doorhebben. Je vrienden zullen

het eerder merken. Ze zullen je uitlachen. Soms zullen ze slechte dingen zeggen over je bijna-lief. De meesten doen dat uit jaloezie.

Tracht je blik helder te houden en oordeel zelf.

Op een bepaald moment, ergens waar het rustig is, waar jullie alleen zijn, waar het veilig voelt, kan zo een aanraking net iets langer duren. De adrenaline zal door je hoofd suizen. Oor tegen oor, wang tegen wang, voorzichtig en behoedzaam, lip tegen lip. Vergeet die tong even. Daar is later nog meer dan tijd genoeg voor. Kus langzaam met je lippen. Heel zacht. Niet te lang.

Lach! Het breekt de spanning, het geeft ook de gelegenheid om af te stemmen of jullie allebei op dezelfde golflengte zitten. Ga niet door als dat niet zo blijkt te zijn.

Als je dit leest, lijkt het een behoorlijk simpele spanningsboog. Rechtoe rechtaan. Dat is het niet. Er zijn zoveel puzzelstukjes die moeten kloppen. Ik heb mensen gekust die ik niet had moeten kussen. Daar heb ik spijt van. Ik heb mensen niet gekust die ik had moeten kussen. Daar heb ik mogelijks nog meer spijt van. Maar daarover zal je hier niets vernemen.

Voor vader was de allereerste kus geen groot succes. Het was een overgangsrite, iets wat nu maar eens moest gebeuren om erbij te horen. Emotioneel was ik totaal niet betrokken. Ik was om te sterven van nervositeit. De aanloop duurde veel te lang. Ik stond daar maar, onhandig te draaien op de tippen van mijn tenen. Het meisje wou graag kussen, en bleef dus ook maar wat staan draaien.

Zo stonden we daar. Onhandig vijftien jaar te zijn.

In stilte.

In het donker.

Onder de kerktoren.

Te rillen van de zenuwen.

Toen de kus er dan toch van kwam, leek het op een vijandige invasie. Het ging veel te wild, veel te veel tong, met veel te weinig gevoel en veel te mechanisch.

Ik dacht dat dat zo hoorde.

Bovendien was er met die kus een soort contract bezegeld. We gingen nu samen. We moesten samen afspreken, dingen doen, en vooral: nog meer van die kussen uitwisselen. Ik had geen flauw idee hoe ik daaraan moest beginnen. Het was niet prettig. Het duurde twee weken en nog drie van die kussen eer ik de moed kon verzamelen om het uit te maken.

Na de eerste kus duurde het twee jaar eer de tweede eerste kus volgde.

Ik was smoorverliefd die keer. Het was overweldigend. De wereld stopte met draaien.

Het was allemaal zo verwarrend dat ik het zelf pas achteraf beseft heb.

Achteraf, nadat ik het had uitgemaakt.

Het was een vakantieliefde. We waren samen op jeugdkamp. Eenmaal terug thuis wist ik mezelf geen houding te geven. Ik voelde me onnozel en de stoere sfeer onder de vrienden toen was giftig als het op romantische aangelegenheden aankwam.

Er kwamen brieven.

Ik wist niet wat te doen, ik durfde niet te antwoorden. Ik bewaarde ze wel. Ik bewaar ze nu al dertig jaar.

Als vader wil ik je zeggen: het is niet makkelijk, en zelfs dat is niet altijd duidelijk.

Interesse hebben in iemand die jou ook leuk vindt is heel bijzonder. Het gebeurt niet alle dagen. Soms duurt het maanden, soms jaren. Het is zo bijzonder dat je kan concluderen dat hiermee de kous af is. Het is jou eindelijk overkomen.

De bliksemschicht!

Je bent jong, onzeker en min of meer verliefd en je denkt dat dit de unieke keer is. Dat is niet altijd de juiste basis voor een lange relatie. De puzzelstukjes zijn deze keer toevallig in elkaar gevallen.

Ik wil je niet ontgoochelen, maar het is niet het einde van de wereld.

Er zal een volgende keer komen, en een keer erna.

Vader heeft dat moeten leren. Als jongeman dacht hij dat de toevallige, levensveranderende bliksemschicht de enige echte keer zou zijn. Jaren werden verspild met wachten daarop.

Als vader moet ik je zeggen: je bent niet overgeleverd aan het toeval.

De aantrekkingskracht tussen twee mensen is altijd mysterieus en nooit helemaal te doorgronden, maar er zijn heel wat mechanismen en processen die eraan voorafgaan die een belangrijke rol spelen bij het tot stand komen van die onweerstaanbare obsessie met elkaar.

Die mechanismen en processen kunnen we beïnvloeden.

Wat ik je vertellen wil zijn dus geen magische trucjes.

Het zijn vaders vrijblijvende tips en inzichten. Probeer ze eens uit. Als het je past.

VADERS EERSTE TIP: je kan niet iedereen verleiden.

Daar moet je mee leren leven.

De onbeantwoorde kalverliefdes die je zal doormaken zullen niet te tellen zijn. Dat is niet erg.

Elke keer zal je iets leren. Soms zal het een kleine waarheid zijn, soms een ware levensles.

Ergens moet je leren aanvoelen wanneer door te gaan en wanneer op te geven.

Geef niet te snel op, maar kies je gevecht.

Voorbeelden van moeilijk te winnen gevechten:

Een jongeman van zestien wordt verliefd op zijn scoutsleidster van twintig. Hij kan er mee dansen op een fuif, hij kan er uren mee praten. Mogelijks gaat ze met hem uit. Mogelijks is er echt een magische klik, maar ze zal nooit zijn liefde worden. De jongeman mist de ervaring, het zelfvertrouwen en de sociale status van jongens van vijftientig. De vrouw zal bijna nooit in een romantische relatie stappen met hem.

Meisje van zestien wordt verliefd op jongen van zestien. De jongeman is onzeker, zoekt nog zijn positie in een groep vrienden. Doet zich stoer voor. Mogelijks wordt er wat gekust.